

Svatá horlivost *J 2, 13 – 22*

Bible nás učí, že tělo každého jednotlivého věřícího je chrámem Ducha svatého (1K 6, 19). Učí nás také, že shromáždění křesťanů – církev – je Božím chrámem (1K 3, 16n). Když tedy v Bibli čteme o chrámu, můžeme v něm vidět obraz nás samých jako jednotlivců i jako společenství. A podobně jako tehdy v jeruzalémském chrámu, i v našich životech mohou být věci, které tam nepatří. Věci, které jsou v protikladu k Duchu svatému, který v nás přebývá. Věci, které nejsou v souladu s novým stvořením, které z nás Bůh učinil (2K 5, 17). Postoje a způsoby chování. Zaběhnuté zvyklosti, které Duchu svatému překážejí a zarmucují ho. Neodpuštění, pohrdání určitými lidmi, rozmanité oblíbené hříchy. Víme o nich, ale jaksi je už ani nevnímáme. Staly se součástí našeho života. Tak nějak to bylo i v jeruzalémském chrámu, kde se čile obchodovalo. Prodaваči zvířat a směnárníci byli pro bohoslužbu v chrámě potřební. Poutníci si mohli koupit zvířata k obětem. A u směnárníků si mohli vyměnit cizí peníze za měnu, která byla pro chrám přijatelná. Musel to být výnosný obchod. Hlavně o Velikonocích, kdy do Jeruzaléma přicházelo mnoho poutníků, byly tržby jistě velmi slušné. Můžeme předpokládat, že tamější obchodníci se na Velikonoce těšili podobně, jako ti naši na Vánoce. Chybou však bylo, že svou živnost provozovali přímo v chrámu. Tržiště bylo na vnějším nádvoří, kam mohli přijít i lidé z nežidovských národů, aby se tam modlili. Na modlení v takovém ruchu však nemohlo být ani pomyslení. Umístění tržiště do chrámu bylo v rozporu s jeho účelem. Měl být místem modlitby pro všechny národy (viz Iz 56, 7; srov. Mt 21, 12n). Takovým místem modlitby (setkání s Bohem) má být i církev (srov. 1Tm 2, 1nn). Má jím být i nitro každého z nás. Chybou však je, když jdeme za jinými cíli, než za Bohem. K hlavním úkolům církve a křesťanů například nepatří hromadění peněz a majetku. V tomto světě máme být svědky Pána Ježíše (srov. Sk 1, 8).

Tehdy před svátky však přišel do chrámu Ježíš. A to, nad čím se mnozí návštěvníci chrámu možná už ani nepozastavili, v něm vyvolalo velké rozhorlení. Nemohl snést, aby se na svatém místě dělo něco tak nepatřičného. Stejně Kristus horlí i pro čistotu své nynější svatyně – církve. Stejně Kristus horlí i pro čistotu každého z nás, kdo v něho věříme. Kdybychom byli ponecháni sami sobě, spokojili bychom se vždycky s něčím méně, než je svatost. Spokojili bychom se vždy s něčím méně, než je láska. Mohl by nám stačit obstojně fungující život – celkem dobrá práce a bydlení, celkem pevné zdraví. Mohl by nám stačit církevní provoz, který běží bez vážnějších zádrhelů. Tak by to s námi mohlo být, kdybychom byli závislí jen na našich náladách a pocitech, na našem

vlastním nadšením. Ale to my nejsme. Díky Bohu! Tehdy v Jeruzalémě si Kristus vyrobil z provazů bič a všechny z chámu vyhnal. Jak to jde dohromady s jeho láskou? Naprosto dokonale. Bylo by přece hrubým projevem nelásky, kdyby ty lidi v chrámě ponechal v jejich omylu. Vždyť tak škodili sobě i jiným! Bránili ostatním v klidném rozhovoru s Bohem! I v našich životech někdy musí Kristus něco převrhnout (podobně jako stoly směnárníků), aby vzniklo místo pro Boha. V nás a mezi námi přebývá Duch svatý, který do našich životů přináší stejnou horlivost, jakou zde vidíme na Kristu. To on nás ponouká k tomu, abychom šli blíže ke Kristu. To on nás vede k tomu, abychom z našich životů vyklízeli věci, které se přičí Bohu.

Židé chtěli, aby jim Ježíš předvedl nějaké znamení – zázrak. Měl prokázat, že má právo počínat si v chrámě tak autoritativním způsobem. Na jejich požadavek odpověděl Kristus obrazně, takže mu nemohli porozumět. A on se ani trochu nesnažil něco jim vysvětlovat. Jen učedníci později pochopili, že tu mluvil o své smrti a vzkříšení. To byly přelomové události, kterými bylo uctívání Boha přeneseno do nového chrámu – shromáždění učedníků Kristových (srov. J 4, 21 – 24). Kristus je zakladatel a budovatel tohoto nového chrámu (srov. Mt 16, 18; 1K 3, 11; Ef 2, 20). A jako takový má svrchované právo k jeho opravám a k vyklizení škodlivého haraburdí. A jen on je schopen konat to vyklizení způsobem, který církvi opravdu pomůže a neublíží. K těm opravám a vyklizení používá i své služebníky. Důležité je, že to jsou *jeho* služebníci. Ke své činnosti nejsou poháněni svojí vlastní horlivostí, ale horlivostí Krista, který v nich přebývá. Nemají zálibu v odhalování hříchů svých bratří a sester. Nejde o to, co jim v církvi nevyhovuje a co se jim nelíbí. Jsou však pod vlivem Ducha svatého, který je činí citlivými na to, co nevyhovuje Kristu. Jsou lidmi, kteří se především sami Kristu otevírají. Dovolují Kristu, aby prováděl úklid především v jejich vlastním životě. V podřízenosti Kristu vytahují ze svých očí trámy, aby mohli vyjímát třísky z očí ostatních (srov. Mt 7, 1 – 5). Nechtějí získat druhé pro sebe, nýbrž pro Krista. Stejně jako Jan Křtitel, který řekl: „ *On musí růst, já však se menšit.* “ (J 3, 30 ČEP) Takovými lidmi bychom mohli být i my. Ale chceme jimi být?